

ΑΠΟ ΤΟΝ "ΚΥΚΛΟ ΤΗΣ ΑΓΑΠΗΣ,"

Amor che al null' amato amor perdona,
Dante,

1.

Μοῦ ἀρέσεις, σάν σέ βλέπω λυπημένη
νά γέρνεις τὸ στοχαστικὸ κεφάλι,
καὶ σέ ἀγαπῶ, σάν σέ ἀντικρίζω πάλι
τὴ ματιὰ νά σηκώνεις δακρυσιμένη.

Καὶ δὲν ρωτῶ ποιὸς πόνος σέ πικραίνει,
ἂν σκέφτεσαι τοῦ τάφου τὴ μεγάλη
νύχταν, ἢ ἂν μέσα στὴν ἐρωτοζάλη
ἡ καρδιά τρεμουλιάζει σπαραγμένη.

Ὁ ἓνας πόνος μὲ τὸν ἄλλο μοιάζει...
καὶ στὴν ψυχὴ βαθιὰ καθρεφτισμένες
ξαναζοῦν οἱ χαρὲς οἱ περασμένες.

Κι' ὁ μυστικὸς καημὸς μᾶς ἀνεβάξει
στὴ θεία κορφή τοῦ Ὀνείρου πού μποροῦνε
ἡ Σάρκα κ' ἡ Ψυχὴ ν' ἀδερφωθοῦνε.

2.

Λέγω γὰρ τάγαθὸν καλὸν εἶναι.
Πλάτων.

Οἱ ὁμορφιὲς τῆς ψυχῆς — ἡ Καλοσύνη
κ' ἡ Ἀγάπη — τᾶλλα κάλλη ξεπερνοῦνε
σάν λὲς τὰ λόγια πού παρηγοροῦνε
καὶ φέρνουνε στὸ νοῦ γλυκειὰ γαλήνη.

Τὰ χέρια σου, πάναγνα καθὼς κρίνοι,
γέρνουν χαϊδευτικὰ σάν νά κρατοῦνε
τὸ βάλαμο τῆς Λήθης. Καὶ μποροῦνε
τὰ φιλιὰ σου νά σβήσουν τὴν ὀδύνη.

Ἄθώα, σεμνή καὶ χαμηλοβλεποῦσα,
μὴν ἐλπίδα στὸν ἔρημο χαρίζεις,
καί, σὰν τὴν Παναγία τὴν Ἐλεοῦσα,

τὴ χάρη τοῦρανοῦ στὴ γῆ σκορπίζεις.
Κι' ὅταν τὸ βλέμμα ταπεινά σηκώνεις
καὶ τὴ σκληρότερη καρδιὰ σκλαβόνεις.

3.

Τοῦ τάφου σου εἶδα τὸ ἔρμο κυπαρίσσι,
μὰ ὅποιον τὸν ἀγαπᾶνε δὲν πεθαίνει . . . —
Σοῦ ἔφερα τῆς ἀγάπης ἀγιομνήσι
ὅ,τι ἀπὸ τῆ χαρὰ τῆς νιότης μένει.

Σὰν νᾶχεις τὴν ταφόπετρα κυλήσει
σ' εἶδα ν' ἀργοπερνᾶς ἀναστημένη . . .
(Τὴν καρδιὰ ποιὸς μπορεῖ νὰ κυβερνήσει;)
Τ' ὄνειρο σβεῖ, μὰ ὁ πόθος του δὲν σβένει.

Ἄκουσα τὴ φωνὴ σου μαγεμένη . . .
κι' ὁ ρυθμὸς τῆς, στὴν αὔρα ποὺ θροοῦσε,
κρυφὰ (σὰν μιὰ φορὰ) δυὸ ψυχὲς δένει,

λὲς κι' ἄπλωσεν ὁ Χρόνος τὰ φτερά του
ξανάστροφα. Κ' ἡ Ἀνάμνηση νικοῦσε
τὸ ἀκατάλυτο κράτος τοῦ Θανάτου.

4.

Κρινομέτωπη καὶ ξανθομαλλοῦσα,
σὲ ἀχνοὺς νυφικοὺς πέπλους τυλιγμένη,
στὴ σιγαλιά, στὴ σκοτεινιά διαβαίνει
πανέμνοστη ψυχὴ φεγγοβολοῦσα.

Γλυκεῖα ἢ φωνὴ τῆς ἀηδονολαλοῦσα
σὰν ἀπόκοσμος ἤχος ξεμακραίνει . . .
χαιρετάει πλανεμένη, μαγεμένη
τὴν ἀειπάρθενη τῶν Ὀνείρων Μοῦσα.

Ἄδερφή τῆς Ἀγάπης καὶ τοῦ Πόνου
ποὺ τὸν ἀτρύγητο λωτὸ προσφέρει
κ' ἡ νύχτα μοιάζει γλυκοχαράμερι. —

Μὰ τὴν κράζει ὁ καημὸς τοῦ Ἄφθαστου Χρόνου
καὶ πρὶν πέσει στοῦ γάμου τὸ κρεβάτι
σβένει σὰν ὑπνοφαντασιᾶς ἀπάτη.

5.

Τί κι' ἂν ἀνοίγεις τὴ μαγευτικὴν ἀγκάλη,
τὰ φιλιὰ καὶ τὰ χάρδια τόρα μὲ πληγόνουν,
κι' ὅσα μοῦ λὲς γλυκόλογα δὲν βαλσαμόνουν
τὸν πόνο μου, γιατί μοῦ ἀναθυμίζουν πάλι

τὰ ἐρωτόθυμα λόγια πού ἀπὸ κάποιαν ἄλλη
παρθένα μιά φορὰ γρικοῦσα. Δὲν γλυτόνουν
ὅσοι στὸ δάσος τῶν Ὀνειρῶν ξεφαντόνουν
μὲ λιγερὲς πού ἔχουν Νεράϊδας χίλια κάλλη.

Εἶμαι σκλάβος κ' ἐγὼ μιᾶς χαρᾶς πεθαμένης
καὶ μιᾶς ἀγάπης πού τὴ ζήλεψεν ἡ Μοῖρα,
κι' ἀπὸ τίς δυὸ κάθε κρυφὸ καλὸ πού ἐπῆρα

τὸ νοιόθω, μὲς στὰ βάρη τῆς θλιμμένης
ψυχῆς μου, ν' ἀργοκρούει τῆς θύμησης τὴ θύρα,
κι' ἀντίλαλο γρικῶ φωνῆς ἀγαπημένης.

6.

Ξέχασε τὴν ἀγάπη τὴ χαμένη,
σὲ ἄλλην ἀγάπη τὴν καρδιά νὰ ρίξεις —
(ἄκουσε τί σοῦ λέω, χωρὶς νὰ φριξίεις.
Ἔτσι ἡ ζωὴ μας εἶναι καμωμένη!)

Μιά σπίθα ζῆ στή στάχτη τὴ σβημένη,
γι' αὐτὸ στὸν πόνο τὴ χαρὰ νὰ σμίξεις,
καὶ σ' ἄλλους τὸν καημὸ σου νὰ μὴ δεῖξεις,
— κάλλιο κρυφὸς ὁ πόνος νὰ πεθαίνει. —

Μιὰν ἀγάπη σὰν βρεῖς νὰ σοῦ ταιριάζει,
ἢ φωτιά πού φοβώσουν μὴ σὲ κάψει
θὰ ἴδεῖς σὰν πλανερὸς ἴσκιος πὼς μοιάζει...

Ἡ παλιά σπίθα φλόγα νέα θ' ἀνάψει,
καὶ δὲν θὰ τὸ πιστέψεις πὼς ὁ πόνος
ἐπέρασσε, καθὼς περνάει κι' ὁ χρόνος.

7.

Τί κι' ἂν εἶσαι κοντά μου καθισμένη;
 ἢ ἄβυσσος ἢ αἰώνια μᾶς χωρίζει.
 Στὴ νύχτα τῆς ψυχῆς ἀντιφεγγίζει
 ἢ πρώτη μας χαρὰ καὶ κρυφοσβένει.

Ἐρωτικὴ σκέψη περνάει θλιμμένη
 κ' ἢ φλόγα τῆς καρδιᾶς τρέμει κι' ἀχνίζει,
 ἢ Μοῖρα τίς ἐλπίδες ξεφυλλίζει
 κ' οἱ ἀνθοὶ τοῦ Ὀνειροῦ πέφτουν μαραμμένοι...

Ἀντικρίζω μακριὰ κ' ἐσὲ κ' ἐμένα
 πού σάν ἴσκιοι περνοῦμε σὲ μιὰν ἄλλη
 ζωὴ, πέρα στοῦ Χρόνου τάκρογιάλι,

κ' εἶναι τὰ τορινὰ σάν περασμένα,
 γιατί νεκροσαβάνωσεν ἢ λήθη
 τὸν πόθο πού μοῦ σπάραζε τὰ στήθη.

8.

Ξέγνοιαστη καὶ χαρούμενη νὰ ζήσεις,
 κόρη μὲ χίλιες χάρες στολισμένη,
 μιὰν ἀγάπη πού γλήγορα πεθαίνει
 μὴ γυρεύεις στὴ μνήμη νὰ κρατήσεις.

Μὴ ζητεῖς στὴν καρδιά τὴν πονεμένη
 βαθιὰ σημάδια γιὰ καιρὸ ν' ἀφίσεις
 σάν ὄνειρο πρωῖνὸ γλυκὰ νὰ σβήσεις. —
 Τῆς Μοῖρας ὁ ἴσκιος πάνου μας διαβαίνει...

Μὲ πλάνεσε τοῦ Ἰδανικοῦ τ' ἀστέρι
 κι' αὔριο γιὰ πού θὰ φύγω ποιὸς τὸ ξέρει,
 μιᾶς ἀφθαστης χαρᾶς ἐγὼ κουρσάρως.

Γιατί θέλεις ἢ ἀθῶα ψυχὴ νὰ φέρει
 τὸ θλιβερὸ τῶν νεκρῶν πόθων βάρος; —
 τὸ ἄνθος τοῦ Ὀνειροῦ ἄς τὸ θερίσει ὁ Χάρος!

9.

Πῶς σὲ ἀντίκρισα μὲ καιροὺς καὶ χρόνια!...
 Πέρασες σάν ἀγνώριστη σάν ξένη,
 γιατί μὲς στὶς καρδιές ἢ ἀγάπη σβένει,
 πού μιὰ φορὰ μᾶς φαίνονταν αἰώνια.

Χωρίς καημό και δίχως ψυχοπόνια
 είδα την όμορφιά σου μαραμμένη.
 Απ' την πρώτη σου δόξα τί απομένει
 μές στην έρμιά και μές στην καταφρόνια!

Πώς ή ζωή σέ πρόδοσε! (κ' ή Μοΐρα
 μέ όνειρα πλάνα σ' ειχε ξεγελάσει),
 κ' είναι κλειστή για σένα κάθε θύρα,

και στην ψυχή σου, πού έχει σκοτεινιάσει,
 ή ανεύρετη χαρά — σάν προδομένη
 έλπίδα — τόν άργό χαμό προοσμéνει.

10.

Άνθοβολούσε τής ζωής τó μονοπάτι
 κ' έσμίξαμε μιάν ώρα μαγεμένη.
 Δέν σέ γνώριζα πριν. Κι' αν ήσουν ξένη
 μά ήσουν, καλόκαρδη, χαρά γεμάτη.

Φάνταζες σάν τού Όνειρου την άπάτη,
 πού τή νιότη στολίζει κι' όμορφαίνει,
 ψυχή πού έφθανες ούρανοσταλμένη
 στη γη, να βρεις τόν έρημο διαβάτη.

Κι' όταν μέ πόθο δόσαμε τά χέρια
 όλότερ μοι στο άχνόφεγγο τó βράδι
 πάνου μας είδα μυστικά δυό άστέρια

πού αντιλάμπαν στου νου μου τó σκοτάδι
 σάν θάμα, γιατί κι' αν ανθούσε τότε
 ή άγάπη μας, έσπάρθη σ' άλλη χώρα.

11.

Ω, ναί! σ' ήξερα, πριν και πάντα, έσένα,
 πού τ' όνειρο τó νου σου πλημμυρίζει.
 Όταν ό δρόμος τής ζωής αρχίζει
 κινήσαμε για περιβόλια ξένα.

Πλανηθήκαμε πέρα στ' άνδισμένα
 μονοπάτια πού ό Πόθος φτερουγίζει,
 όταν ή χαραυγή γλυκοροδίξει
 και δέν έχουν φωνή τά περασμένα.

Ὅταν τῶν τραγουδιῶν ἡ θεία βρῦση
δὲν εἶχε στήν ψυχὴ μου ἀνοίξει ἀκόμα,
εἶχε γλυκὰ ἢ φωνὴ σου ἀντιλαλήσει

κ' ἦσουν ἐσὺ τῆς Ἀρμονίας τὸ στόμα. —
Καὶ σιτὸ ἀχνὸ φῶς τοῦ Ἀποσπερίτη τότε
φτάνεις μὲ τῆς ζωῆς τὰ στερνὰ δῶρα.

12.

Σὰν φτερά πεταλούδας πού θροοῦνε
στὴ σιγαλιά, χωρὶς νὰ τὴν ταράζουν,
οἱ πρῶτοι πόθοι μυστικά περνοῦνε
κ' οἱ ψυχῆς νοσταλγοῦνε καὶ σπαράζουν.

Καὶ βλέπουμε κ' ἀκοῦμε νὰ θρηνοῦνε
ἀθώρητες κ' ἀνάκουστες, νὰ κράζουν
οἱ Ἑλπίδες, πού ὅταν νεκραναστηθοῦνε
θαρροῦν πὼς νέες αὐγῆς γλυκοχαράζουν. —

Μικρὲς χαρὲς δὲν σβεῖ ὁ μέγας Πόνος
καὶ μᾶς παρηγοροῦν τοῦτα κ' ἐκεῖνα
γιὰ νὰ περνάει καθημερινὴ καὶ σκόλη,

κ' ἡ Θύμησι ν' ἀνθολογáει τὰ κρίνα
τῆς Ἀγάπης, — στῆς Ζωῆς τὸ περιβόλι
πού ἀλύπητα τὸ κούρσεψεν ὁ Χρόνος.

(1920 — 1930).

ΜΑΡΙΝΟΣ ΣΙΓΟΥΡΟΣ

